
ΙΑ΄ ΣΚΗΝΗ – ΑΓΩΝΑΣ ΛΟΓΩΝ

- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Έλα ντε, προχώρα, φανερώσου στους θεατές — παρόλη την προστυχιά σου...
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Πήγαινε όπου θες. Κι αν πας μπροστά στον κόσμο, ευκολότερα θα σε ισοπεδώσω με τα λόγια μου.
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Πώς; Θα με ισοπεδώσεις εσύ; Βρε, ποιος θαρρείς πως είσαι; **Ο Κασιδιάρης;**
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Ο Λόγος!
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Ναι, αλλά ο ασθενέστερος!
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Κι όμως σε νικώ, εσένα που σε λένε δυνατότερο από μένα.
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Μπα; Και τι το σπουδαίο έχεις να πεις;
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Κατεβάζω διαρκώς μοντέρνες ιδέες...
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Εμ, είναι που κάτι τέτοια έχουν πέραση σ' αυτούτους εδώ τους χαζούλιακες!
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Τς, τς, τς... Αντίθετα, εγώ τους βλέπω πολύ γνωστικούς.
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Α, δε θα τη βγάλεις καθαρή, φιλαράκο...
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Για πες, τι θα μου κάνεις;
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Θα τους πω ποιο είναι το σωστό!
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Μα ό,τι κι αν πεις θα το αναποδογυρίσω με δικές μου αντιρρήσεις. Γιατί, εξάλλου, μάθε πως «δίκαιο» και «σωστό» δεν υπάρχουν!
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Τι; Δεν υπάρχει λες δικαιοσύνη;
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Όχι! Κι αν τηνε δεις εσύ τη δικαιοσύνη να κυκλοφοράει πουθενά, τηλεφώνα μου!

- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Είναι ψηλά, βρε, στον ουρανό!
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Κι αν είναι εκεί που λες, πώς μένει ατιμώρητος ο Θεός που θέλησε να σταυρωθεί ο γιος Του;
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Πούι-πούιιι! Ύπαγε ξοπίσω μου, Σατανά! Φέρτε μου, μωρέ, μια λεκάνη να ξεράσω! Φτου! Φτου! Ίσους Χ'στός νικά...
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Φτύνε, σιχαμερέ παλιόγερε, άξεστος όπως είσαι...
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Κι εσύ, βρε, είσαι ξεδιάντροπος και... ντιγκιντάγκας!
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Α! Με ραίνεις ροδοπέταλα...
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Πρόστυχε θεομπαίχτη!
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Γιρλάντες με κρινάκια...
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Τύραννε των γονιών σου!
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Μου ρίχνεις και χρυσόσκονη...
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Αυτά που ακούς, παλιότερα ήταν αβάσταχτες κουβέντες...
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Μπορεί, μα σήμερα για μένα είναι στολίδια...
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Ε, εντέλει είσαι πολύ ξετσίπωτος!
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Κι εσύ ζωντανό απολίθωμα!
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Εσύ φταις που κανένα από τα πιτσιρίκια δεν έχει πια μυαλό για μάθημα, κι όλη τη μέρα την περνάνε κολλημένα στο χαζοκούτι και στα υπολογιστάκια! Μα πού θα πάει, θα 'ρθει καιρός που θα ξεστραβωθούν οι Έλληνες, θα πάρουνε χαμπάρι τι σόι πράγματα τους δασκαλεύεις.
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Αυτοί; Καλέ, αυτοί δεν ξεκολλάνε τώρα από την τηλεόραση και το διαδίκτυο...
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Ναι, ναι, καλά τους κάνεις τώρα... και βγαίνεις συνέχεια στα κανάλια και στα τηλεπαράθυρα. Παλιότερα όμως ψωμολύσσαγες κι έψαχνες να βρεις κανέναν κουμπάρο βουλευτή, κανέναν υπουργό να του

κολλήσεις, μπας και σου δώσει κανένα πρόγραμμα ή καμιά προμήθεια να φας...

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Γνωρίζεις, βλέπω, αρχαία ιστορία...

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Ξέρω από πού βαστάει η μούρλα...

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Για ποια μούρλα μιλάς;

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Τη δικιά σου κι αυτωνών εδώ, που οι ίδιοι σε ταΐζουνε για να τους χαλάς τα πιτσιρίκια.

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Πάντως ετούτον εδώ, ξεμωραμένε, δεν πρόκειται να τον δασκαλέψεις εσύ...

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Όχι, αν δε θέλει να σωθεί, και νοιάζεται μοναχά ν' ακονίζει τη γλώσσα του για να κόβει.

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Έλα εδώ, μικρέ! Κι άσ' τον αυτόν να παραμιλάει...

Ο Άδικος Λόγος πάει ν' αγκαλιάσει το Φειδία, ο Δίκαιος τον κοπανάει με τη γκλίτσα. Οι δύο Λόγοι ετοιμάζονται ν' αρπαχτούν.

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Θα φας κι άλλη, αν απλώσεις το ξερό σου!

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Τώρα θα δεις, χούφταλο!

Ακούγονται ξαφνικά τα Σύννεφα πάνω από το παραπέτασμα. Από εκεί πάνω εμφανίζονται.

ΧΟΡΟΣ
Φτάνει!
Αρκετά με τους καβγάδες,
τις ατέλειωτες βρισιές!
Όρα τώρα εσύ να δείξεις
τις παλιές σου διδαχές.
Μα κι εσύ με τη σειρά σου
ό,τι εκσυγχρονιστικό,
για να κρίνει αυτός ο νέος
ποιον διαλέγει δάσκαλο.

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Μα δε θέλω τίποτ' άλλο...

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Συμφωνώ σ' αυτό κι εγώ...

ΧΟΡΟΣ
Τώρα αγώνα τίμιο στήστε
και το νέο διεκδικήστε,
έπαθλο αυτός να μπει
σ' όποιον το σωστό θα πει.
Άντε μπρος, από τους δυο
πρώτον ποιον θ' αφουγκραστώ;

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Δε με νοιάζει, ας μιλήσει...
του παραχωρώ το λόγο.
Κι όταν θα 'χει αποσώσει,
θα τον βάλω στο σημάδι
με πρωτότυπα λογάκια
και με σβέλτες απαντήσεις.
Κι αν στο τέλος βγάλει άχνα,
μ' αιχμηρότατες ιδέες
που σα σφήκες σε τρυπάνε
μύτη, στόμα, αφτιά και μάτια
θα του τα κατακεντρίσω.

Τα Σύννεφα χωρίζονται σε δύο ημιχόρια. Κάθε ομάδα αναλαμβάνει έναν Λόγο, ετοιμάζοντάς τον για τον αγώνα. Όσο μιλάει του συμπαραστέκονται.

ΧΟΡΟΣ
Τώρα πρέπει να μας δείξουν
και οι δυο τους αξιосύνη
στους συλλογισμούς, στους λόγους,
στη διατύπωση της γνώμης·
να φανεί ποιος απ' τους δύο
έχει το απάνω χέρι.

Τώρα ο κρίσιμος αγώνας,
τώρα ο κίνδυνος μεγάλος
για τους φίλους των συννέφων...
Ποιος τα σκήπτρα της σοφίας
και τον μαθητή ετούτον
τελικά θα κατακτήσει;

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Ω, εσύ που τους προγόνους

στόλισες μ' άνθη ανδρείας,
άσε τη βροντολαλιά σου
να ιστορήσει την αξιά σου
να μας πει το φυσικό σου.

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Θα σας μιλήσω, το λοιπόν, για την παλιά αγωγή,
τι όριζε, τα χρόνια που μεσουρανούσα εγώ, κηρύσσοντας το δίκιο
κι απ' άκρη σ' άκρη σκέπαζε τη χώρα σωφροσύνη.
Και καταρχήν, τότε παιδί δεν άκουγες κανένα να γκρινιάζει,
μα κι αν κανένα γκρινίαζε, δεν του 'διναν καθόλου σημασία.
Στο μάθημά τους βάδιζαν τα σχολιαρούδια τακτικά,
πιασμένα χέρι-χέρι, κι ήταν γυμνά τα πόδια τους, ας έριχνε και χιόνι...
Συνάζονταν αυτά σεμνά-σεμνά γύρω απ' το δάσκαλό τους
κι εκείνος τους εμάθαινε τους αριθμούς, τα γράμματα,
κι όμορφα τραγουδάκια: το «Τη Υπερμάχω στρατηγώ»,
ή κανά εμβατήριο πατριωτικό, όπως το «Μαύρη είν' η νύχτα στα
βουνά...»
Κι έτσι μαθαίνανε τις αρμονίες και τους ρυθμούς των πατεράδων μας.
Κι αν άκουγες κάποιο απ' αυτά να τραγουδάει κάτι πρόστυχο,
τίποτε αμανεδιάρικα και γεγέδικα,
ή να κουνιέται και να κορδώνεται παραπανίσια,
δούλευε η ράβδος που του μάθαινε να μη ντροπιάζει τη γενιά του.

Στου γυμναστή καθόντουσαν με πόδια τεντωμένα
κι όχι ανοιχτά, ή ξαπλωτά, να μην τους ιδεί ο κόσμος.
Κι όταν πάλι σηκώνονταν ισιώνανε την άμμο
μην πάει και κάποιος πρόστυχα βάλει με το μυαλό του.

Ούτε φτιασίδια βάζανε, αρώματα και λούσα,
μόνο η δροσιά των νιάτων τους στολίδι φυσικό τους.

Στο δρόμο που περπάταγαν χαμήλωναν το βλέμμα σεμνά,
κι από έρωτες δεν κάτεχαν πριν έρθει η ώρα η σωστή.

Το 'βλεπες το παιδί, δεν άρπαζε στο τραπέζι, ήταν σεμνό,
λιγότρωγε, δε μάσαγε συνέχεια τσιχλόφουσκες, δεν έπινε φραπέδες,

δε σταύρωνε το πόδι ντερμπεντέρικα, παίζοντας το μπεγλέρι.
Μίλαγε θαρρετά, δεν ήτανε ψοφίμι.

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Ναι, φοράγαν φουστανέλα κλαρωτή και κράταγαν σημαιούλα...
Καλέ, τίποτες άλλο έχεις να μας πεις από αρχαιολογίες;

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Κι όμως, μ' αυτά που εσύ καταφρονείς η διδαχή μου ανάθρεψε
τους ήρωες του '40, και παλιότερα τους παππούδες τους,
που πήρανε τη Σμύρνη.
Τώρα εσύ τα θέλεις περιτύλιχτα, μη λάχει κι αρρωστήσουν,
«Πω-πω, μην κακοπάθει το παιδί, μην πάει και δυσφορήσει!»
Και τώρα βλέπεις, στις γιορτές δεν ξέρουν να χορέψουν
ή πιάνουν κάτι ανατολίτικες συνάμενες κουνάμενες τσιφτετελιές
και δεν ορμάν αγριωπά κι αντρίκια για τον τσάμικο.

Γι' αυτό σου λέω, νεαρέ, πρόσεξε μη λαθέψεις...
Τον Δίκιο Λόγο διάλεξε θαρρετά, που πάει να πει εμένα.
Κι έτσι θα μάθεις πια να μην περνάς την μέρα σου με άραγμα στην
πλατεία, θα ντρέπεσαι τα γυναικωτά φερσίματα, στο πείραγμα θ'
ανάβεις.
Τη θέση που κρατάς στους γέροντες αμέσως θα προσφέρεις.
Στους δυο γονείς σου δε θ' ασχημονείς
και θα φυλάγεσαι πολύ μην αστοχώντας κάνεις κάτι
που θα λεκιάσει το άγαλμα της Τιμής που στην ψυχή θα στήσεις.
Μακριά από μπαρακία και σκυλάδικα ο δρόμος σου.
Σε καρτερούν εκεί το αγκίστρι τους να σου ρίξουν
τίποτε παστρικές τσιτσιδοξεμυαλίστρες,
καθώς εσύ, το στόμα χάσκοντας, θα τις κοιτάς να σειόνται.

Στον κύρη σου δε θ' αντιμιλάς ποτέ,
κι ούτε θα κοροϊδεύεις φωνάζοντάς τον «χούφταλο», «παλιόγερο» ή
«Μαθουσάλα».
Να σέβεσαι το χέρι που σ' έβγαλε απ' τ' αβγό σου και σ' ανάστησε.

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Ωχού, μικρούλη μου, μα την κρασοκανάτα, αν πας μ' αυτόν τον βλάκα,
βλήμα και φλώρο θα σε φωνάζουνε οι φίλοι σου και μαλάκα.

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Μα το μάτι σου θ' αστράφτει, το κορμί σου θα σπαθίζει,
φτάνει να μ' ακολουθήσεις στις παλαιίστρες και στα στάδια

κι όχι μες στα καφενεία, στα μπιλιάρδα, στα πορνεία,
να περνάς κούφια την ώρα με βρωμιές
όπως κάνουν πολλοί νέοι, οι παλιοτσογλαναραίοι!
Ούτε θα σ' ενδιαφέρουν πια απιστίες κι ατιμίες κι άλλες
βλακοκουτσομπολογίες που αραδιάζουν οι κυράδες.
Και στις εκκλησιές το πρώτο θα 'σαι το παπαδοπαίδι,
κάθε που γιορτάζει άγιος στο ξωκλήσι του θα τρέχεις
και ντυμένος άσπρο άμφιο θα κρατάς λιβανιστήρι
μαζί μ' άλλα ωραία παιδάκια.
Και θα χαίρεσαι το Πάσχα που μαζί με το Θεούλη
ανασταίνεται κι η Πλάση κι όλος ευωδιάζει ο κόσμος
και ανθοβολούν οι λεύκες ώσπου να 'ρθει καλοκαίρι,
να τελειώσει το σχολειό σου και ο χρόνος να 'ν' δικός σου,
με το θρόισμα των φύλλων ν' ανεμίζει η ξεγνοιασιά σου.

Αν ακούσεις ό,τι λέω,
και βοηθήσει το μυαλό σου
θα 'χεις στήθος ρωμαλέο,
πλάτη κι ώμοι θα πυργώσουν.

Η γλωσσίτσα θα μικρύνει
πιρινός θα στρογγυλέψει
η κοψιά σου θα σκουρήνει
το πουλί σου θα μαζέψει.

Πριν ζηλέψεις όμως τώρα
όσους χάσανε τη ρότα
και λυμαίνονται τη χώρα
άκουσε κι εμένα πρώτα:

Αν αυτόν ακολουθήσεις
θα 'χεις φέρσιμο καμπούρη
χούφταλο θα καταντήσεις
σαν πανί θα κάνεις μούρη...

Γλώσσα θα 'χεις βοϊδίσια
ίδια με του βουλευτή σου

και με μια γραβάτα ίσια
θα γενεί η απαυτή σου!

Το αισχρό καλό θα ορίζεις
και το τίμιο κακία
και θα φτάσεις να νομίζεις
κάθε δίκιο μαλακία!

Κάθε φορά που πάει να πει άσεμνη λέξη τού κλείνουν το στόμα.

ΧΟΡΟΣ

Α, μιλάς απ' της σοφίας τις ανώτερες επάλξεις!
Πώς τα λόγια σου ευωδιάζουν σύνεση και προφυλάξεις!
Πόσο άξιοι οι προγόννοι γίναν φαίνεται από τις πράξεις...

Τώρα εσύ, πιστέ της μούσας της ομορφοκελαδίστρας,
βρες να πεις κάτι καινούργιο. Είδες πόσο ωραία τα 'πε...
Βάλε εσύ τα δυνατά σου αν μπορέσεις να τον φτάσεις,
για να μη φανείς γελοίος και το μαθητή σου χάσεις.

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ουφ! Επιτέλους, πήγα να σκάσω τόση ώρα
κι ανυπομονούσα με αντεπιχειρήματα όλ' αυτά να του τα συνταράξω.
Γι' αυτό, μαθές, μ' έχουν αποκαλέσει «λόγο αδύναμο» οι
σοφολογιότατοι, γιατί εγώ πρώτος απ' όλους σκέφτηκα
στους νόμους και στις δίκες να βγω και να μιλήσω ενάντια.
Κι αυτό να ξέρετε πως αξίζει πιο πολύ κι από χρυσάφι,
να μάχεσαι με αδύναμο επιχείρημα κι ωστόσο να νικάς.
Κοίταξε τώρα πώς θα του ξεσκονίσω την εκπαίδευση που πήγε να σου
πουλήσει...
Και πρώτα-πρώτα σου 'πε πως δε θα σ' αφήσει να τυλίγεις καλά με
ρούχα το χειμώνα. Δε μας λες λοιπόν, γιατί κατηγορείς τα ζεστά
ρούχα;

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Είναι συνήθεια βλαβερή, κάνει τον άντρα φλούφλη.

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Κρατήσου και σε τσάκωσα γερά από τη μέση!
Για πες κατά τη γνώμη σου, ποιοι από τους παλιότερους μας θα 'λεγες
πως ήταν γενναιόψυχοι κι αντέξαν κακουχίες;

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Εκείνοι που πολέμησαν τους Ιταλούς στην Πίνδο,
μέσα στα χιόνια, το '40.

- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Μπα; Κι είδες κανέναν απ' αυτούς να ορμάει στους Ιταλούς με τα σώβρακα; Κι όμως η αντρεία τους ήταν αναμφισβήτητη!
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Μα όχι, άλλο αυτό, εγώ μιλάω για τους νέους που δεν έχουν αντοχή και τεμπελιάζουνε ολημερίς στα καφενεία και δε γυμνάζονται...
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Μετά γκρινιάζεις που πηγαίνουνε στην πλατεία... Εγώ τους λέω «μπράβο»! Αν ήτανε κακό, δε θα 'βγαινε ούτε ο Χριστός ούτε και κανένας άλλος στους δρόμους και στις πλατείες να τον ακούσει... Και τώρα επιτρέψτε μου να περάσω στη γλώσσα, για την οποία υποστήριξες ότι δεν πρέπει να την καλλιεργούν οι νέοι... εγώ όμως ισχυρίζομαι πως πρέπει. Και συμπληρώνεις μάλιστα πως πρέπει να 'ναι φρόνιμοι. Πάρε το ένα και χτύπα το με το άλλο! Χο, χο χο!
Εξήγησέ μου, σε παρακαλώ, είδες ποτέ κανέναν με την υπακοή και τη φρονιμάδα να προκόβει; Έναν μονάχα πες, να το εξετάσουμε.
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Πολλούς! Ο παππούλης μου πήρε στον πόλεμο παράσημο!
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Παράσημο; Σπουδαία πληρωμή τού δώσανε του ταλαίπωρου!
Βρε, το [Ρονάλντο](#) για να κλωτσάει το τόπι του πληρώνουνε χρυσάφι στην κλωτσιά, κι εσύ μιλάς ακόμη για παράσημα! Πού ζεις, χριστιανέ μου;
- ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Για σύντροφό του ο φρόνιμος παίρνει τη Δικαιοσύνη!
- ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Εμ βέβαια, αφού είναι τυφλή! Δεν τον κοιτάει στα μούτρα του, ούτε ρούχα ούτε αμάξια ζητάει. Όποιος χαζός και κακομοίρης αυτήν παντρεύεται! Ξύπνα, κορόιδο!
Έκουσε εδώ, νεαρέ! Συλλογίσου πόσα θα χάσεις στη ζωή σου με τη φρονιμάδα... Πόσες απολαύσεις μόνο θα πρέπει να στερηθείς: φαγιά, πιοτά, γλέντια, γυναίκες, τυχερά παιχνίδια...
Μα τι αξίζει η ζωή χωρίς αυτά;
Ας είναι όμως... Ας πάμε τώρα στ' άλλο ζήτημα, στις «φυσικές ανάγκες»:
αμάρτησες, ερωτεύτηκες, κεράτωσες,... ε ρε και σε κάνουν τσακωτό.
Χάθηκες αν δεν ξέρεις να γλωσσοκοπανάς...
Μαζί μου όμως, κάνε ό,τι γουστάρεις, χόρευε, γέλα, τίποτα δεν είν' ντροπή!
Κι αν τύχει να σε πιάσουνε στα πράσα με τη γυναίκα αλλουνού,

γύρνα και περ τους ψύχραιμα πως τίποτερ άδικο δεν έκαμες. Εξήγησέ τους πως δε φταιρ εσύ, πως κι ο Θεός με παντρεμένη ξεμουαλίστηκε κι έδειξε αδυναμία. Ε κι εσύ, έτσι αδύναμος που είσαι, πώς να τα καταφέρεις καλύτερα από τον Μεγαλοδύναμο;

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Ναι, κι άμα τον πιάσουνε και του χώσουνε πυρωμένο σίδερο στον πεινό, τότε τι γνώμη έχειρ, που θα τον λένε «ξεσκισμένο»;

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Ε και; Μήπως θα πάθει τίποτα η υγεία του;

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Πώς; Μα υπάρχει, μωρέ, μεγαλύτερο κακό, χειρότερη ξεφτίλα;

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Έτσι λερ; Κι αν σου αποδείξω πως έχειρ άδικο;

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Θα βγάλω το σκασμό! Τι άλλο;

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Για περ μου το λοιπόν: ποιοι γίνονται δικηγόροι;

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Οι ξεσκισμένοι...

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Μάλιστα. Και ποιοι γίνονται καλλιτέχνηρ;

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Οι ξεσκισμένοι...

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Πολύ σωστά. Και ποιοι γίνονται πολιτικοί;

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Οι ξεσκισμένοι...

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Βλέπειρ, λοιπόν, που δε νογάρ τι λερ; Για κοίτα τώρα και τους θεατέρ και περ μου, ποιοι περισσεύουνε στο μπούγιο...

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Κάτσε να δω...

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Λοιπόν, τι βλέπειρ;

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Πωρ είναι περισσότεροι οι ξεσκισμένοι, να πάρ' η ευχή... Νά τωρ, εκείνορ με το σκουλαρίκι... Κι εκείνορ εκεί τον ξέρω... κι εκείνορ τον μαλλιά...

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Τι έχειρ να πειρ τώρα;

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ Πωρ πάει, μαρ τη φέρανε, κορίτσια! Πετάρ κι εγώ τη σκούφια μου κι έρχομαι στο σινάφι ραρ, κουνιστοί μου...

Ο Δίκαιος Λόγος αποχωρεί τρέχοντας. Ο Άδικος Λόγος παραλαμβάνει τον Φειδία και τον στολίζει με τα σύμβολά του. Εισέρχονται ο Σωκράτης και ο Στριμούρας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Οπότε τι θα γίνει; Θέλεις να πάρεις το γιο σου και να του δίνετε ή θα μου τον αφήσεις για να του διδάξω τη γλωσσολαλία;

ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Δίδασκε και κοπάνα τον, και κοίταξε να του γυμνάσεις καλά τα τσαούλια του. Το ένα να το γυμνάσεις για τις μικροαντιδικίες και το άλλο το τσαούλι να το γυμνάσεις για τις μεγάλες μπίζνες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Μη σκιάζεσαι, θα σου τον κάνω εγώ εξαίρετο στρεψοδίκη, χλωμιάρη και κακόμοιρο...

ΧΟΡΟΣ Εμπρός λοιπόν! Τραβάτε
στο δρόμο που ζητάτε!
Δύστροπο το φυτό της γνώσης...
Κι εσύ, θαρρώ, θα μετανιώσεις...

Μπαίνουνε στο Φροντιστήριο, ο Σωκράτης κι ο Φειδίας συνοδευόμενος από τον Άδικο Λόγο. Ο Στριμούρας αποχωρεί προς το σπίτι. Στη σκηνή μένει ο Χορός.